

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS
(astotā palāta paplašinātā sastāvā)

2009. gada 11. jūnijā*

Lieta T-300/02

Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA), Dženova (Itālija), ko pārstāv
L. Radikati di Brocolo [*L. Radicati di Brozolo*] un M. Merola [*M. Merola*], advokāti,

prasītāja,

ko atbalsta

ASM Brescia SpA, Breša (Itālija), ko pārstāv Dž. Kaija [*G. Caia*], V. Salvadori
[*V. Salvadori*], N. Pizani [*N. Pisani*] un F. Kapelli [*F. Capelli*], advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv V. di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvis,

atbildētāju,

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 5. jūnija Lēmuma 2003/193/EK par valsts atbalstu, ko Itālija piešķirusi sabiedrisko pakalpojumu uzņēmumiem, kuru akciju vairākums pieder valstij, atbrīvojumu no nodokļiem un aizdevumu ar izdevīgākiem nosacījumiem formā (OV 2003, L 77, 21. lpp.), 2. un 3. pantu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*], S. Papasavs [*S. Papasavvas*], N. Vāls [*N. Wahl*] (referents) un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretārs H. Palasio Gonsales [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 16. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

- 1 Prasītāja *Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA)* ir kapitālsabiedrība, kuras 51,01 % daļu pieder Dženovas (Itālija) pašvaldībai. Izveidota 1995. gadā, pārveidojot pašvaldības uzņēmumu ar tādu pašu nosaukumu, tā darbojas gan elektroenerģijas nozarē, it īpaši kā gāzes izplatīšanas, apkures iekārtu ierīkošanas un koģenerācijas centrāļu radītās siltumenerģijas izplatīšanas pakalpojumu sniedzēja, gan ūdensapgādes nozarē, it īpaši tiktāl, ciktāl tā sniedz notekūdeņu izplatīšanas, savākšanas un attīrīšanas pakalpojumus. Tā savu darbību veic Dženovas pašvaldības teritorijā.

Atbilstošās valsts tiesību normas

- 2 Ar *Legge n° 142 ordinamento delle autonomie locali* (1990. gada 8. jūnija Likums Nr. 142 par vietējo pašpārvalžu organizēšanu, 1990. gada 12. jūnija *GURI* Nr. 135; turpmāk tekstā — “Likums Nr. 142/90”) Itālijā tika reformēti juridiskie organizēšanas instrumenti, kas nodoti pašvaldību rīcībā, lai pārvaldītu sabiedriskos pakalpojumus, it īpaši ūdens, gāzes, elektrības izplatīšanas nozarēs un transporta nozarē. Grozītajā minētā likuma 22. pantā pašvaldībām ir paredzēta iespēja dibināt dažādu juridisko formu sabiedrības, lai sniegtu sabiedriskos pakalpojumus. Šajās iespējās ietilpst komercsabiedrības vai sabiedrības ar ierobežotu atbildību, kuru akciju vairākums pieder valstij (turpmāk tekstā — “Likuma Nr. 142/90 sabiedrības”), dibināšana.

- 3 Šajā sakarā saskaņā ar *Legge n° 488 di conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 1° luglio 1986, n° 318, recante provvedimenti urgenti per la finanza locale* (1986. gada 9. augusta Likums Nr. 488 par 1986. gada 1. jūlija Dekrētlikuma Nr. 318, ar kuru tika ieviesti steidzami pasākumi par labu vietējām finansēm, pārvēršanu ar grozījumiem par likumu, 1986. gada 18. augusta *GURI* Nr. 190) 9.a pantu Likuma Nr. 142/90 sabiedrībām, kas bija sabiedrisko pakalpojumu sniedzējas, laikposmā no 1994. līdz 1998. gadam tika piešķirti aizdevumi ar īpašu likmi no *Cassa Depositi e Prestiti* (turpmāk tekstā — “*CDDPP*”).
- 4 Turklāt saskaņā ar kopā apskatāmajām *Legge n° 549 (su) misure di razionalizzazione della finanza pubblica* (1995. gada 28. decembra Likums Nr. 549 par valsts finanšu racionalizēšanas pasākumiem, 1995. gada 29. decembra *GURI* Nr. 302 kārtējais pielikums; turpmāk tekstā — “Likums Nr. 549/95”) 3. panta 69. un 70. punkta un *Decreto-legge n° 331 (su) armonizzazione delle disposizioni in materia di imposte sugli oli minerali, sull'alcole, sulle bevande alcoliche, sui tabacchi lavorati e in materia di IVA con quelle recate da direttive CEE e modificazioni conseguenti a detta armonizzazione, nonché disposizioni concernenti la disciplina dei centri autorizzati di assistenza fiscale, le procedure dei rimborsi di imposta, l'esclusione dall'ILOR dei redditi di impresa fino all'ammontare corrispondente al contributo diretto lavorativo, l'istituzione per il 1993 di un'imposta erariale straordinaria su taluni beni ed altre disposizioni tributarie* (1993. gada 30. augusta Dekrētlikums Nr. 331 par nodokļu tiesību normu saskaņošanu dažādās jomās, 1993. gada 30. augusta *GURI* Nr. 203; turpmāk tekstā — “Dekrētlikums Nr. 331/93”) tiesību normām par labu Likuma Nr. 142/90 sabiedrībām tika pieņemti šādi pasākumi:
- atbrīvojums no visiem maksājumiem saistībā ar aktīvu atsavināšanu, kas veikta, pārveidojot speciālos uzņēmumus un pašvaldības uzņēmumus par Likuma Nr. 142/90 sabiedrībām (turpmāk tekstā — “atbrīvojums no maksājumiem par aktīvu atsavināšanu”);
  - pilnīgs atbrīvojums no sabiedrību ienākuma nodokļa, proti, no juridisko personu ienākuma nodokļa un vietējā ienākuma nodokļa uz trīs gadiem un vēlākais līdz 1999. finanšu gadam (turpmāk tekstā — “trīs gadu atbrīvojums no sabiedrību ienākuma nodokļa”).

Administratīvā procedūra

- 5 Pēc sūdzības par minētajiem pasākumiem Komisija ar 1997. gada 12. maija, 16. jūnija un 21. novembra vēstulēm šajā sakarā Itālijas iestādēm pieprasīja informāciju.

- 6 Ar 1997. gada 17. decembra vēstuli Itālijas iestādes sniedza daļu no pieprasītās informācijas. Turklāt pēc Itālijas iestāžu lūguma 1998. gada 19. janvārī notika sanāksme.

- 7 Ar 1999. gada 17. maija vēstuli Komisija paziņoja Itālijas iestādēm par savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru. Šis lēmums tika publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 220, 14. lpp.).

- 8 Saņēmusi ieinteresēto trešo personu un Itālijas iestāžu apsvērumus, Komisija vairākas reizes lūdza minētajām iestādēm papildu informāciju. Notika arī tikšanās starp Komisiju, no vienas puses, un Itālijas iestādēm, no otras puses, kā arī iesaistītajām ieinteresētajām trešajām personām.

- 9 Tādas noteiktas Likuma Nr. 142/90 sabiedrības kā *ACEA SpA* un *AEM SpA*, kas turklāt ir cēlušas prasību atcelt lēmumu, kurš tiek izskatīts šajā lietā (lieta T-297/02 un T-301/02), it īpaši norāda, ka attiecīgie trīs tipu pasākumi nebija valsts atbalsts.

- 10 Itālijas iestādes un *Confederazione Nazionale dei Servizi (Confservizi)*, konfederācija, kas it īpaši aptver Likuma Nr. 142/90 sabiedrības un speciālos pašvaldību uzņēmumus Itālijā, būtībā atbalstīja šo nostāju.
- 11 Taču *Bundesverband der deutschen Industrie eV (BDI)*, Vācijas rūpniecības un ar to saistīto pakalpojumu sniedzēju asociācija, uzskatīja, ka attiecīgie pasākumi var izraisīt konkurences traucējumus ne tikai Itālijā, bet arī Vācijā.
- 12 Tāpat *Gas-it*, Itālijas gāzes izplatītāju nozares privāto tirgus dalībnieku asociācija, paziņoja, ka attiecīgie pasākumi, it īpaši trīs gadu atbrīvojums no sabiedrību ienākumu nodokļa, bija valsts atbalsts.
- 13 2002. gada 5. jūnijā Komisija pieņēma Lēmumu 2003/193/EK par valsts atbalstu, ko Itālija piešķirusi Likuma Nr. 142/90 sabiedrībām atbrīvojumu no nodokļiem un aizdevumu ar izdevīgākiem nosacījumiem formā (OV 2003, L 77, 21. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).

Apstrīdētais lēmums

- 14 Vispirms Komisija uzsver, ka tās veiktā izvērtēšana attiecas vienīgi uz vispārpiemērojamām atbalsta, kas noteikts ar pasākumiem, par kuriem ir strīds, shēmām, nevis uz individuālajiem atbalstiem, kas piešķirti dažādiem uzņēmumiem, līdz ar ko tās veiktais vērtējums apstrīdētajā lēmumā ir vispārējs un abstrakts. Šajā sakarā tā paziņo, ka Itālijas Republika “nav piešķirusi individuālas nodokļu priekšrocības un [nav tai] paziņojusi [...] nevienu individuālu atbalsta gadījumu, nosūtot visu izvērtēšanai nepieciešamo informāciju”. Komisija norāda, ka tā uzskata, ka tai tādēļ jāveic vispārēja un abstrakta attiecīgo shēmu izvērtēšana gan saistībā ar to kvalificēšanu, gan saistībā ar to saderību ar kopējo tirgu (apstrīdētā lēmuma 42.–45. apsvērumi).

- 15 Komisija uzskata, ka *CDDPP* aizdevumi un trīs gadu atbrīvojums no sabiedrību ienākuma nodokļa (turpmāk tekstā kopā — “attiecīgie pasākumi”) ir valsts atbalsts. Šādu priekšrocību piešķiršanas, izmantojot valsts resursu starpniecību, Likuma Nr. 142/90 sabiedrībām sekas ir tādas, ka tiek stiprināta to konkurētspējas pozīcija salīdzinājumā ar visiem citiem uzņēmumiem, kas vēlas sniegt tos pašus pakalpojumus (apstrīdētā lēmuma 48.–75. apsvērumi). Attiecīgie pasākumi nav saderīgi ar kopējo tirgu, jo tie neatbilst ne EKL 87. panta 2. un 3. punkta, ne EKL 86. panta 2. punkta nosacījumiem un turklāt ar tiem tiek pārkāpts EKL 43. pants (apstrīdētā lēmuma 94.–122. apsvērumi).
- 16 Taču Komisija uzskata, ka atbrīvojums no maksājumiem par atsavināšanu nav valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, jo šie maksājumi ir jāmaksā saistībā ar jaunas ekonomiskas vienības izveidošanu vai aktīvu nodošanu starp dažādām ekonomiskām vienībām. Būtībā pašvaldības uzņēmumi, no vienas puses, un Likuma Nr. 142/90 sabiedrības, no otras puses, iemieso vienu un to pašu ekonomisko vienību. Tādēļ to atbrīvojums no minētajiem maksājumiem ir pamatots ar sistēmas raksturu vai uzbūvi (apstrīdētā lēmuma 76.–81. apsvērumi).
- 17 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir formulēta šādi:

“1. pants

Atbrīvojums no maksājumiem par atsavināšanu [...] nav atbalsts [EKL] 87. panta 1. punkta nozīmē.

2. pants

Trīs gadu atbrīvojums no sabiedrību ienākuma nodokļa [...] un priekšrocības, kas izriet no [CDDPP..] aizdevumiem, ir valsts atbalsts [EKL] 87. panta 1. punkta nozīmē.

Šis atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu.

3. pants

Itālija veic visus pasākumus, kas nepieciešami, lai no saņēmēja atgūtu atbalstu, kas aprakstīts 2. pantā un kas tam tika nelikumīgi piešķirts.

Atbalsta atgūšana notiek nekavējoties valsts tiesību aktos paredzētajā kārtībā tiktāl, ciktāl atbilstoši tiem ir iespējama efektīva un tūlītēja [apstrīdētā] lēmuma izpilde.

Atgūstamajā atbalstā ietilpst procenti, kas tiek aprēķināti no brīža, kad saņēmējs saņēma nelikumīgo atbalstu, līdz tā faktiskai atmaksāšanai. Šie procenti tiek aprēķināti, pamatojoties uz reģionālā atbalsta dotāciju ekvivalentu aprēķiniem izmantotajām standartlikmēm.

[..”

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 30. septembrī, prasītāja cēla šo prasību.
- 19 Ar 2003. gada 2. janvārī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegto dokumentu *ASM Brescia SpA* lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu prasītājas prasījumus. Ar 2003. gada 12. maija rīkojumu Pirmās instances tiesas (iepriekšējais sastāvs) piektās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs šai sabiedrībai ļāva iestāties lietā. Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu procesuālo rakstu, un pārējie lietas dalībnieki noteiktajā termiņā iesniedza par to savus apsvērumus.
- 20 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 6. janvārī, Komisija saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu izvirzīja iebildi par nepieņemamību.
- 21 2003. gada 14. martā prasītāja iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz iebildi par nepieņemamību.
- 22 2002. gada 8. augustā Itālijas Republika arī cēla prasību Tiesā atcelt apstrīdēto lēmumu, un šī prasība tika reģistrēta ar numuru C-290/02. Tiesa konstatēja, ka šai prasībai un prasībām lietās T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02 un T-309/02 bija viens un tas pats priekšmets, proti, apstrīdētā lēmuma atcelšana, un ka tās bija saistītas, jo katrā lietā

izklāstītie pamati lielā mērā atkārtojās. Ar 2003. gada 10. jūnija rīkojumu Tiesa saskaņā ar savu Statūtu 54. panta trešo daļu apturēja tiesvedību lietā C-290/02, līdz Pirmās instances tiesa pieņem galīgo nolēmumu lietās T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 un T-189/03.

- 23 Ar 2004. gada 8. jūnija rīkojumu Tiesa nolēma nosūtīt lietu C-290/02 Pirmās instances tiesai, kas ir kļuvusi kompetenta lemt par dalībvalstu prasībām pret Komisiju saskaņā ar Padomes 2004. gada 26. aprīļa Lēmuma 2004/407/EK, *Euratom*, kas groza 51. un 54. pantu Protokolā par Eiropas Kopienu Tiesas Statūtiem (OV L 132, 5. lpp.), 2. pantu. Līdz ar to šī lieta tika reģistrēta Pirmās instances tiesas kancelejā ar numuru T-222/04.
- 24 Ar 2004. gada 5. augusta rīkojumu Pirmās instances tiesa Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību nolēma izskatīt, lemjot par lietu pēc būtības.
- 25 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (astotā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Pirmās instances tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lietas dalībniekiem rakstveidā uzdeva jautājumus, uz kuriem tie atbildēja noteiktajā termiņā.
- 26 Ar Pirmās instances tiesas astotās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētāja 2008. gada 13. marta rīkojumu atbilstoši Reglamenta 50. pantam lietas T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02, T-189/03 un T-222/04 tika apvienotas mutvārdu procesam.
- 27 2008. gada 16. aprīļa tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.

28 Prasītājas, kuru atbalsta persona, kas iestājusies lietā, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt šo prasību par pieņemamu;

- atcelt apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pantu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz trīs gadu atbrīvojumu no sabiedrību ienākuma nodokļa;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

29 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību kā nepieņemamu;

- pakārtoti noraidīt prasību kā nepamatotu;

- piespriest prasītājai un personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 30 Komisija apstrīd prasītājas tiesības celt prasību, jo apstrīdētais lēmums to neskar individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.
- 31 Komisija būtībā norāda, ka apstrīdētais lēmums ir jākvalificē kā vispārpiemērojams akts, jo tas attiecas uz atbalsta shēmu un līdz ar to uz nenoteiktu un nenosakāmu skaitu uzņēmumu, kuri ir definēti atbilstoši tādām vispārējam kritērijiem kā to piederība pie kādas uzņēmumu kategorijas. Tā uzskata, ka tiesību akta vispārējais raksturs un tādējādi normatīvais spēks nevar tikt apstrīdēts, pamatojoties uz to, ka ir iespējams vairāk vai mazāk skaidri noteikt to tiesību subjektu skaitu, kuriem tas noteiktā laika brīdī ir piemērojams, vai pat to identitāti, ja ir skaidrs, ka tas ir piemērojams objektīvai šajā aktā definētai juridiskai vai faktiskai situācijai saistībā ar šī akta mērķi.
- 32 Komisija uzskata, ka, lai privātpersonu individuāli skartu vispārpiemērojams akts, šim aktam ir jāaizskar šīs personas specifiskās tiesības vai iestādei, kas ir šī akta autors, ir jāņem vērā šī akta sekas attiecībā uz minētās privātpersonas situāciju. Taču Komisija uzskata, ka šajā lietā tas tā nav. Apstrīdētajam lēmumam esot bijusi ietekme uz visu uzņēmumu, kuri guva labumu no attiecīgajiem pasākumiem, situāciju. Līdz ar to netika pārkāptas noteiktu uzņēmumu, kuri varēja sevi diferencēt attiecībā pret jebkuru citu uzņēmumu, kas guva labumu no attiecīgajiem pasākumiem, specifiskās tiesības. Turklāt, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisijai nebija jāņem vērā un tā nevarēja ņemt vērā sava lēmuma sekas attiecībā uz konkrēta uzņēmuma situāciju. Ne paziņojums par nesaderību, ne rīkojums par atgūšanu, kas ietverts apstrīdētajā lēmumā, nenorāda uz individuālu saņēmēju situāciju.

- 33 Komisija uzskata, ka tās analīzi apstiprina valsts atbalsta jomā izstrādātā judikatūra, saskaņā ar kuru fakts, ka attiecīgā persona gūst labumu no tāda atbalsta shēmas, kas atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu, nevar būt pietiekams, lai pierādītu individuālo skaršanu EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.
- 34 Visjaunākās lietas neatspēko pastāvīgo judikatūru. Komisija uzskata, ka Tiesas 2000. gada 19. oktobra spriedumā apvienotajās lietās C-15/98 un C-105/99 Itālija un *Sardegna Lines*/Komisija (*Recueil*, I-8855. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums apvienotajās lietās *Sardegna Lines*”) izmantotais risinājums nevar tikt piemērots visām prasībām, kuras cēlusi persona, kas guvusi labumu no tāda atbalsta shēmas, kurš atzīts par nelikumīgu un nesaderīgu un kurš ir jāatmaksā. Šāds secinājums it īpaši jāizdara gadījumā, ja gluži kā šajā lietā attiecīgā atbalsta shēma tika izvērtēta abstrakti. Turklāt lietā, kurā tika pasludināts iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Sardegna Lines*, prasītāja faktiski bija saņēmusi individuālu atbalstu, jo runa bija par priekšrocību, kas piešķirta saskaņā ar tiesību aktu, kurš pieņemts, pamatojoties uz reģionālu likumu, kuru raksturoja plaša rīcības brīvība. Turklāt šī situācija tika rūpīgi izvērtēta formālās izmeklēšanas procedūras laikā.
- 35 Šīs lietas fakti arī atšķiras no faktiem, saistībā ar kuriem tika pasludināts Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-298/00 P Itālija/Komisija (*Recueil*, I-4087. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Alzetta*”), jo tajā lietā Komisija nezināja ne precīzu attiecīgā atbalsta saņēmēju skaitu, ne to identitāti, tās rīcībā nebija visas atbilstošās informācijas un tā nezināja atbalsta, kas piešķirts katrā atsevišķā gadījumā, summu. Turklāt šajā lietā trīs gadu atbrīvojums no sabiedrību ienākuma nodokļa tika piemērots automātiski, bet attiecīgais atbalsts lietā, kurā tika pasludināts iepriekš minētais spriedums *Alzetta*, tika piešķirts ar vēlāku aktu.
- 36 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, jautājumā par pieņemamību svarīga ir nevis uzņēmuma identitātes zināšana, bet gan fakts, ka Komisijas uzmanību pievērsa šīs lietas raksturiezīmes, kas var pamatot individuālu izvērtēšanu. Apstrīdētajā lēmumā Komisija norādīja, ka tai netika sniegta nekāda informācija, kas pierādītu, ka saistībā ar prasītāju attiecīgie pasākumi nebija atbalsts vai bija pastāvošs vai ar kopējo tirgu saderīgs atbalsts.

- 37 Katrā ziņā ne fakts, ka tā piedalījās formālajā izmeklēšanas procedūrā, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā, ne apstrīdētajā lēmumā ietvertais rīkojums atmaksāt atbalstu, pēc Komisijas domām, nav pietiekams, lai individualizētu prasītāju. Tā kā prasības, kuras cēlušī potenciālie paziņotās atbalsta shēmas saņēmēji, EKL 230. panta izpratnē nav pieņemamas, tādai pašai nostājai ir jābūt pret nepaziņotas atbalsta shēmas saņēmēju celtajām prasībām.
- 38 Visbeidzot, ar to, ka prasītājas šajā lietā celtā prasība tiek atzīta par nepieņemamu, netiek pārkāpts princips par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo EKL 241. un 234. pantā paredzētie tiesību aizsardzības līdzekļi ir pietiekami (Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores/Padome, Recueil, I-6677. lpp.*).
- 39 Prasītāja apgalvo, ka tā ir individuāli skarta EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, jo tā esot Likuma Nr. 142/90 sabiedrība, tātad uzņēmums, uz kuru attiecas apstrīdētajā lēmumā noteiktā atbalsta shēma, attiecībā uz kuru ir izdots rīkojums par atbalsta atmaksāšanu.
- 40 Prasītāja apstrīd to, ka apstrīdētais lēmums ir vispārpiemērojams akts. Šai sakarā prasītāja uzskata, ka Komisijas apgalvojums, ka apstrīdētais lēmums skar nenoteiktu un nenosakāmu uzņēmumu skaitu, ir kļūdainš. Tā uzskata, ka gluži pretēji runa ir par slēgtu grupu, proti, pašvaldību uzņēmumiem, kas pārveidoti par Likuma Nr. 142/90 sabiedrībām un kuri savu darbību uzsākuši pirms 1999. gada 31. decembra. To skaits ir vēl mazāks, ja ņem vērā to, ka no trīs gadu atbrīvojuma no sabiedrību ienākuma nodokļa izrietošā priekšrocība principā varēja attiekties tikai uz uzņēmumiem, kuri šajā laikposmā guva peļņu.
- 41 Prasītāja piebilst, ka, pat uzskatot, ka apstrīdētais lēmums kvalificējams par vispārpiemērojamu aktu, tā tomēr uzskatāma par personu, ko šis lēmums skar

individuāli. Komisijai bija jāņem vērā īpašā prasītājas situācija, jo attiecīgajam pasākumam bija atšķirīga ietekme uz ikvienu no personām, uz ko tas attiecās, un katra saņēmēja situācija būtiski atšķīrās.

- 42 Turklāt no jurisprudences, it īpaši no sprieduma apvienotajās lietās *Sardegna Lines*, nepārprotami izriet, ka individuāli skarti tiek faktiskie tāda individuālā atbalsta saņēmēji, kas piešķirts saskaņā ar vispārēju atbalsta shēmu, kura atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu un attiecībā uz kuru Komisija ir izdevusi rīkojumu par atbalsta atgūšanu. Turklāt Komisijai prasītāja bija zināma, it īpaši tāpēc, ka tā apstrīdētajā lēmumā ir vairākkārt *expressis verbis* minēta.
- 43 Komisijas argumenti par atšķirību starp paziņotu un nepaziņotu atbalstu šo secinājumu neietekmē. Saskaņā ar judikatūru svarīga ir tikai atšķirība starp izmaksāto un neizmaksāto atbalstu.
- 44 Persona, kas iestājusies lietā, būtībā piekrīt prasītājas nostājai un argumentiem prasības pieņemamības jautājumā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 45 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona var celt prasību Tiesā par lēmumu, kas adresēts citai personai, tikai tad, ja šis lēmums to skar tieši un individuāli.

- 46 Runājot par iepriekš minētajā tiesību normā prasīto individuālo saikni, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fiziska vai juridiska persona, kas nav lēmuma adresāte, var apgalvot, ka to šis lēmums individuāli skar, vien tad, ja lēmums to skar dažu tās specifisko īpašību dēļ vai tādas faktiskas situācijas dēļ, kura to raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu un tādēļ individuāli izceļ līdzīgi kā šāda lēmuma adresātu (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann/Komisija*, *Recueil*, 197. un 223. lpp., un 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-321/95 P *Greenpeace Council u.c./Komisija*, *Recueil*, I-1651. lpp., 7. un 28. punkts).
- 47 Tiesa ir atzinusi, ka uzņēmums principā nevar celt prasību atcelt Komisijas lēmumu, ar kuru tiek aizliegti atbalsta pasākumi konkrētā nozarē, ja šis lēmums skar to tikai tāpēc, ka tas pieder pie attiecīgās nozares un ir iespējams atbalsta saņēmējs. Attiecībā uz uzņēmumu — prasītāju — šāds lēmums ir vispārpiemērojams pasākums, kas tiek piemērots objektīvi noteiktās situācijās un kam ir juridiskas sekas attiecībā uz vispārīgā un abstraktā veidā noteiktu personu kategoriju (skat. Tiesas 1988. gada 2. februāra spriedumu apvienotajās lietās 67/85, 68/85 un 70/85 *Van der Kooy u.c./Komisija*, *Recueil*, 219. lpp., 15. punkts, un spriedumu lietā *Alzetta*, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 48 Tomēr sprieduma apvienotajās lietās *Sardegna Lines* 34. un 35. punktā Tiesa nosprieda, ka, tā kā šajā lietā apstrīdētais lēmums uzņēmumu *Sardegna Lines* skāra ne tikai kā uzņēmumu, kas darbojas kuģniecības nozarē Sardīnijā un kas būtu potenciālais atbalsta shēmas Sardīnijas kuģu īpašniekiem saņēmējs, bet arī kā faktisku tāda individuālā atbalsta saņēmēju, kurš piešķirts atbilstoši šai atbalsta shēmai un kuru Komisija uzdevusi atgūt, to šis lēmums skāra individuāli un prasība pret šo lēmumu ir pieņemama (šajā sakarā skat. spriedumu lietā *Alzetta*, 39. punkts).
- 49 Tādēļ ir jāpārbauda, vai prasītāja ir faktiskā tāda individuālā atbalsta saņēmēja, kas piešķirts atbilstoši nozares atbalsta shēmai un ko Komisija ir uzdevusi atgūt (šai sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 20. septembra spriedumu lietā T-136/05 *Salvat père & fils u.c./Komisija*, Krājums, II-4063. lpp., 70. punkts).

- 50 No Itālijas Republikas un prasītājas atbildes uz Pirmās instances tiesas šai sakarā uzdotajiem rakstiskajiem jautājumiem izriet, ka attiecīgajā laikposmā prasītājai ir bijuši tikai zaudējumi. Tādēļ, tā kā prasītājai nebija piešķirts trīs gadu atbrīvojums no sabiedrību ienākuma nodokļa, to apstrīdētais lēmums individuāli neskar.
- 51 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šī prasība jāatzīst par nepieņemamu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 52 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.
- 53 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai persona, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**
- 2) ***Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA)* sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus;**
- 3) ***ASM Brescia SpA* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Martins Ribeiro

Šváby

Papasavvas

Wahl

Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 11. jūnijā.

[Paraksti]